

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

L'ombra de Dalí és curta | L'any 2013, els diguem-ne «museus Dalí» de Figueres, Púbol i Portlligat han venut 1.580.517 entrades, més que no n'havien venut mai. I per això els mitjans han publicat l'orgull i la pregona satisfacció experimentada pels administradors del llegat del pintor a l'Alt Empordà. Deixant de banda el poble de Púbol i l'indret de Portlligat, i mirat des de fora, que es diu -és a dir, des de la perspectiva del contribuent figuerenc-, s'hi pot afegir el corol·lari habitual als èxits dalinians: Figueres en l'aspecte econòmic i en els altres se'n sent ben poc d'aquesta allau de visitants, molts dels quals es limiten al trànsit bus-Museu-botiga-bus. I com que el sol de Dalí només il·lumina el Museu, u: només aprofiten les engrunes d'aquesta Meca els venedors de cafès amb llet, entrepans i gelats que, a l'estil dels accessos als temples clàssics, obren botiga al carrer de Sant Pere als visitants «lliures» que mantenen pacientment la llarga cua de l'estiu. I, dos, els llocs dalinians escampats per la ciutat romanen als llimbs: l'Institut Ramon Muntaner, el camí vell de Vilabertran, la presó, l'hotel Duran, el molí de l'Anguila, la casa natal i l'altra... És

un fet que arreu d'Europa fa de mal entendre que aquestes cases, ni que fos una, no siguin temples dedicats a lloar i mantenir una memòria de les dimensions i la projecció del geni empordanès.

Visita pastoral | El bisbe Francesc Pardo va ser a la parròquia de Garrigàs el segon diumenge de gener, seguint el pla que té d'anar visitant totes les parròquies de la seva diòcesi, que són 400. I és que la de Girona en té més que cap altra de Catalunya. El diumenge anterior havia anat a Vilademuls i el vinent li tocava Arenys d'Empordà i Palau de Santa Eulàlia, totes dues entre les 73 que hi ha a l'arxiprestat de l'Alt Empordà Interior. A dues parròquies per visita necessita 200 diumenges, quatre anys per acudir a totes: una feinada. El senyor bisbe, que se'l veu com un home amb energia tot i el tràngol greu de salut que va patir, segons va explicar, després de la missa cantada sense músics va saludar la concurrència. Part de la trentena d'assistents, alcalde inclòs, hi eren en honor de la seva visita, perquè quan diu missa el rector mossèn Florenci (82 anys) un cop al mes, només són mitja dotzena de dones de la quinta del capellà. El bisbe va parlar de la mitjana d'edat dels pocs preveres de la seva diòcesi (72,2 anys), dels diaques que ajuden a resoldre part del que feien els capellans quan eren inflacionaris, dels només set seminaristes que potser cantaran missa, dels laics a qui la Santa Mare cedeix funci-

ons per mirar d'arribar a més llocs... i no va dir res, tot i que hi té relació, de les dones que tenen ganes de ser diaques o, encara més, preveres. Tampoc no va dir res de la Conferència Episcopal Espanyola, que dona suport a la COPE i Antena 13, anticatalanes i anticristianes de manual, ni d'altres afers que no depenen en bona part d'ell, i segurament per això no en va parlar el senyor bisbe en visita pastoral.

EL BAIX EMPORDÀ

puri abarca

Lluís Molinas, una vida entregada al teatre | Poques persones del món de la *faràndula* amateur poden mostrar, amb orgull, un currículum de 61 anys d'activitats continuades. El palafrugellenc Lluís Molinas i Falgueras sí que pot. I això li ha estat reconegut ara, dècades després d'haver iniciat les seves primeres passes en el teatre local, amb el Diploma al Mèrit Ciutadà que atorga l'Ajuntament de Palafrugell. Molinas va néixer a Palafrugell el 22 de gener de 1935. L'amor pel teatre va ser una conseqüència de la seva fascinació pel cinema, pel qual es deixava seduir cada tarda de diumenge des de ben jovenet. Va ser als 18 anys quan, de la mà del també actor amateur Joan Piera, va entrar a l'Agrupació

>> **Lluís Molinas, una trajectòria d'amor al teatre.**

PERE DURAN

